UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XXII. Cautelæ in divinarum aspirationum exercitatione adhibendæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

Visual Library

arctissimam hanc conjunctionem appetat ardentissimè.

CAPVT XXI.

Formulæ aspirationum, & modus, quo simul cum introversione exerceri debent.

SED ut ad felicem hujusmodi exercitii usum voluntas attollatur, exempli gratiâ hîc aliquas aspirationes inseremus, ut sic detur methodus præstandi quod in nobis est, ut clementissimus DEUS nostros adjuvet perficiatque conatus.

Quid in earum praxi observandum.

Hæ autem aspirationes non quidem cum immoderato impulsu, aut capitis violentia exerceri debent, ne spiritus gravatus succumbat; sed potiùs suaviter & placidè, ut sic diutiùs in hoc sancto exercitio perdurare possit. Aliquot igitur formulas prædictarum aspirationum hîc adscribemus, quibus, vel aliis similibus, spiritualis athleta ad divinam unionem conscendere possit.

Vid. quæ circa ejus praxim tradit Ven. P. Joan. à JESU-MARIA cap. 9. Theolog. mystic. Tom. 2. oper. suorum. & Ven. P. Dominicus à JESU-MARIA 3 part. sement. cap. 4. punct. 6. & seq.

O Domine DEUS, *ego vilissimus peccator indignus sum quem terra sustineat. Heu! procul à te, qui es summum bonum, recessi, & habito in regione longinqua, in regione dissimilitudinis. Miser & cæcus sum, nihil possum sine te. Eia, pie & dulcis* JESU, *miserere mei. Ablue me pretioso Sanguine tuo, & ab omni peccato emunda, perfecteque sana, ut tibi placeam.*

O quando mihi plenè moriar, & ab omnibus creaturis liber ero? O utinam verè mitis & humilis corde, verè pauper & nudus spiritu essem! Præsta Domine, ut per perfectam mei abnegationem, per perfectam vitiorum omnium mortificationem, perveniam ad perfectum tui amorem. Tu jussisti ut diligam te, da quod jubes, & jube quod vis. Da ut diligam te ex toto corde meo, ex tota anima mea, ex omnibus viribus meis, atque ex tota mente mea. Ipsas vires animæ meæ confractas & corruptas dignetis redintegrare atque reformare per vires sanctissimæ animæ tuæ. Expedi mentem meam ab omni multiplicitate, denuda eam imaginibus & formulis rerum caducarum. Concede mihi liberam introversionem; concede ut stabili cogitatione, clara cognitione, & ferventi amore semper in te fluere possim.

O bone JESU! *ô spes mea & refugium meum! ô dilecte, dilecte, dilecte! ô charorum omnium charissime! ô amor meus unice! ô sponse floride, sponse melliflue! ô dulcedo cordis mei, & vita animæ meæ! ô essentia essentia mea, & jucunda requies spiritus mei! ô optata consolatio mea, & sincerum gaudium meum! ô speciosa dies æternitatis, & serena lux intimorum meorum! ô refulgens conclave meum, & vernantissima hereditas mea! ô amabile principium meum, & sufficientia mea,* DEUS *meus! Quid volo prater te? Tues verum & æternum bonum meum. Eia, trahe me post te, ut alacriter, purè & perseveranter curram in odorem vivificantium unguentorum tuorum.*

Præpara, dilecte mi, prapara tibi gratam & amœnam habitationem in me, ut ad me venias, & mansionem apud me facias. Mortifica in me, & repelle à me quidquid tibi displicet. Avelle ac separa me ab omnibus quæ sunt infra te. Efficeme hominem secundùm cor tuum, effice me conformem sacræ humanitati tuæ. Vulnera cor meum medullitus jaculo amoris tui. Inebria spiritum meum vino perfectæ charitatis, uni me tibi intimè, & totum transmuta in te, ut delicias tuas in me habere possis.

O quando sibi per omnia placebo? quando in me peremptæ erit omnis proprietas? quando tuus totus ero? quando nihil prater gratissimam voluntatem tuam, nihil prater te vivet in me? quando ardentissimè diligam te? quando me totum concremabis flammâ tui vivi incendij? quando me totum liquefacies penetratum efficaci suavitate tua? quando mihi pulsanti aperies, & manifestabis pulcherrimum regnum tuum, quod intra me est, & quod ipse es cum universis divitiis tuis? quando me totum in te rapies, absorbebis, & abscondes? quando sublatis omnibus impedimentis ac mediis, me totum unum spiritum efficies, & tibi inseparabiliter agglutinabis? Eia unice cordis mei, dignetis hoc citiùs perficere, quia te desidero, ad te anhelo, tui amore langueo.

CAPVT XXII.

Cautelæ in divinarum aspirationum exercitatione adhibendæ.

INNUMERÆ sunt aliæ aspirationes (hoc enim nomine vocamus istas Orationculas jaculatorias) quæ formari vel ex sacra Scriptura, vel ex propriis affectibus, quos unicuique Spiritus sancti gratia suggerit, peti poterunt: hi enim sapidiores sunt illis, quos sensus affectusque alienus subministrat.

Assidua igitur aspirationum sive Orationum jaculatoriarum, ferventiorumque desideriorum ad DEUM emissio, veræ mortificationi atque abnegationi conjuncta, certissimum & brevissimum est medium quo citò facileque perveniur ad istam sapientiam unitivam. Aspirationes verò exerceri debent, non utcumque, sed simul cum introversione, ita ut in DEUM non ut in cœlo, sed intra nos, hoc est, in ipso fundo & essentia animæ habitantem jaculentur. Est autem DEUS ubique: in mente verò humana, & animæ fundo, sive essentia animæ, singulariter tamquam in sua imagine habitans: in justis verò non solùm per essentiam, sicut in ceteris rebus creatis; sed etiam per gratiam felicissimè adest, dicente Domino Luc. 17. *Regnum DEI intra vos est.* Regnum verò DEI est ipse DEUS cum universis divitiis suis. Ergo his Orationibus jaculatoriis introvertat se, id est, convertat se ad DEUM habitantem intra se: ibi enim si perseveret DEUM quærendo, tandem eum feliciter inveniet.

In hac verò introversione, seu ad DEUM conversione, caveat ne nimis extendat intellectum suum; ne, si altiùs quàm oporteat volare tentaverit, à simplicitate aberrans, internis tenebris involvatur, ex quibus intolerabiles miseriæ & anxietates oriri solent. Introvertat se igitur simpliciter, oculum intellectus diligenter (cum suavitate tamen) deprimens atque excæcans. Nec tam tunc alias DEI perfectiones scrutetur, quàm ipsum summum esse bonum sapidissimum, suavissimum, infinitè amabilissimum sibi proponat, in ejusque unionem ardentissimo feratur desiderio. Caveat præterea violentum etiam voluntatis impulsum, ne nimis natura prægravata ac debilitata succumbat.

Nonnulli in fervidis ad DEUM aspirationibus se exercentes, grandem sæpè in initio cruciatum sentire solent, donec dono DEI, & perseveranti consuetudine eò tandem pertingant, ut sese sim-

pli-

plicitet ac facilè exercere norint. Si tamen non potuerit semper similem afflictionem effugere, neque quam ob id turbetur, neque despondeat animum, sed humiliter patienterque hæc omnia de manu Domini suscipiens, ea æquanimiter toleret. Quod quidem si fecerit, & exercitium hoc sanctæ introversionis prudenter constanterque retinuerit, cœlesti manna tandem abundè reficietur, atque aliquando satiabitur.

Præterea, neque propter nimiam instabilitatem suam, qua tam citò defluit distrahiturque, spem abjiciat, sed animo invicto in sancto labore persistens, incessanter recolligat sui cordis dispersiones, seque in DEUM summum bonum reflectat. Nam ubi hæc laudabilis consuetudo in eo firmata fuerit, incipiet jam sentire rem non esse ita difficilem, imò verò ipsa consuetudine tandem quasi in naturam transeunte, tam facilè DEO rebusque divinis intentus erit, quàm facilè spirat ac vivit.

Hoc demum introversionis exercitium, quo anima in DEUM ipsum in propria essentia, seu in animæ fundo commorantem intimis desideriis aspirationibus q; ferventissimis se extendit, omnia alia longè superat exercitia. De hoc animæ fundo, ac exercitio introversionis, piissimus hujus temporis Auctor ita scripsit: *O nobilem fundum, divinumq; templum, à quo DEUS numquam recedit. O fundum præclarissimum, in quo S. Trinitas habitat, & in quo ipsa æternitas gustatur, vel una perfecta in hunc fundum, ad DEUM ipsum, conversio multis aliis exercitiis atque operibus præstantior est, & vel decem pluriumve annorum amissa tempora revocare potest. Nimirum fons aquæ salientis in vitam æternam, in hoc fundo scaturit, quæ quidem aqua tanta efficacia ac suavitatis est, ut omnem vitiorum amaritudinem facilè depellat, facilè omnem naturæ rebellionem evincat ac superet: mox enim, ut bibita est per totam animæ & corporis regionem diffluit, & miram puritatem miramq; fœcunditatem utrique præstat.*

Documenta impensè advertenda.

Non debemus cessare ab oratione, donec ex eo fonte bibere meremur: nam ubi vel unicam ejus guttulam perceperimus, jam res vanas labentesque creaturas sitire non poterimus, sed solum DEUM, solum DEI amorem sitiemus; in quo amore quantò amplius creverimus, tantò magis in unione divina proficiemus, & quo perfectiùs DEO uniti, profundiùs q; in eum immersi fuerimus, hoc clariùs eum in ipso & per ipsum cognoscemus. Rursum quantò lucidiùs eum cognoverimus, tantò ardentiùs diligemus. Aliqui seriùs, aliqui citiùs ad venam illam aquæ vivæ pervenientes supernaturali lumine excellenter illustrantur. Sed & nonnullos DEUS celerrimè ad perfectionem perduxit, quos etiam repentè plerumque præveniens, tam validè in se rapit, ut resistere nequeant. Beatus est, qui vel post plurimos annos in continuo labore atque conatu fodiendi transactos, tandem ipsam aquarum viventium venam in fundo animæ suæ invenire meretur. Non est mirum, si oporteat hominem ante cubiculum Regis æterni diu excubare, diuque pulsare & expectare priusquam introitu admittatur.

Ad hanc verò felicissimam cum DEO unionem non potest anima pertingere, nisi vitia omnemque fugiat humanam consolationem, & tota munda & simplex effecta, similitudinem DEI in seipsa habeat. Quare non solùm ab omni peccato atque ab omni delectatione liberam, quantum fieri potest, seipsam servet; sed & affectum & intellectum ab omni creatura expediat. Oret DEUM ut se tam puram nudamque faciat, quàm pura nudaque erat, quando in fonte sacri Baptismatis renata est. Modicus enim amor tenuissimi affectus, quo quis mortali creaturæ adhæret, atque aliæ hujusmodi leviores offensæ & inordinationes, non permittunt ut DEUS, qui summa puritas est, intimè uniatur animæ, nisi prius expientur. Imò & tempore, quo anima sentit se amore DEI vehementer inflammari, ac sursum ad istam divinam unionem trahi, relinquendæ sunt omnes cogitationes quantumvis piæ, properandumque est ipso affectu ad Sancta sanctorum, & ad internum illud silentium, ubi amantis animæ viribus silentibus atque ab omni imagine liberis DEUS loquitur, ac nobilissimum opus in anima peragit. Unde mystica Theologia, ut benè notavit Gerson *Tom. 3. de Mystica Theologia, Consid. 30.* potiùs acquititur per scholam affectus, quàm intellectus. *Quare* (ut inquit ille) *ad comparandam hujus mystica Theologiæ doctrinam, non est magna scientia opus: nam cognitio ex fide, quod DEUS est totus desiderabilis, totus amabilis, si affectiva portio sit purgata, si illuminata, si disposita, si exercitata sit, cur non in illum totaliter desiderabilem & totum amabilem, sine plurimorum librorum studio tota feretur, totaque rapietur?* lib. 3. Anata sensus

Quo vero ratione possit affectus in DEUM ferri per anagogicos excessus, oculo intellectus ferè clauso, ac ejus sopitis discursibus, explicat idem Gerson *Tractat. de Mystica Theologia practica*, Industria 12. *Spiritum*, inquit, *à phantasmatibus avertere oportet. Posuimus itaque mysticam Theologiam esse amorem ecstaticum, qui consequitur ad intelligentiam puram ipsius spiritus; qua intelligentia caret utique nubibus phantasmatum: propterea necesse est eum, qui vult mysticæ Theologiæ se tradere, conari ad hanc puram intelligentiam.*

Et infrà: *Dicamus, si possumus, quo pacto poterit spiritus à phantasmatibus se avertere, dum anagogicos quærit excessus. Et fortasse hoc poterit fieri, si in omni cognitione & meditatione sua de DEO, nequaquam sistit homo in cognitione, sed aspiret vim affectivam, quasi cordis ore rubiante, in suam potentiam, & in suam sapientiam, in suam bonitatem saporandam & gustandam, tamquam ejus, qui totus est terribilis in consiliis super filios hominum per majestatem potentiæ dominantis judicantisque, totus magnus est & mirabilis in sapientia, cujus non est numerus, totus denique suavis, totus desiderabilis, totus amabilis valdè in bonitate & torrente voluptatis suæ. Occurret tibi sic nitenti, sic intento, plurima turba phantasmatum. Credo equidem irruent importune phanasmata, & irrumpent in utrosque oculos tuos interiores. Tu verò fortiter abjice seorsum ea, quantum potes, manu meditationis, & velut excusso capite spiritus, liber evadere labora; aut tu, quasi dissimulatis eis spretisve, perge quò pergis, & per medium agmen illud alacer erumpe. Situ te spiritualis exstimulet, ut quemadmodum desiderat cervus, undique canum morsibus patens, & supercalescens, ad gelidos tutosque fontes aquarum: sic tu labora contra impedientia phantasmata, ut possis & tu dicere rore sancti Spiritus calefactus: Desiderat anima mea ad DEUM fontem vivum, quando veniam, & apparebo ante faciem DEI.*

vid. nost. Joseph à JESU-MARIA